

νήκανε τὰ κηπουρικά ἀπὸ τὸ χιόνι Σητ. Τὸ σπαρτὸν ἔγινε ὀγδούρι Κάμπ. 3) Ἡ περιβάλλουσα τὰ νῶτα τῶν ὑποζυγίων δερματίνη λωρίς καὶ στηρίζουσα τὸ σάγμα Ἰμβρ. Συνών. ὀπιστιὰ, πισινέλα, πισινή. 4) Τὸ ράκος Κρήτ.: Δὲν ἔμεινε ἀπάνω του γδούρι. *Eida* γδούρια 'ναι πὺν τὰ φορεῖς καὶ δὲ ἀρέπεσαι τ'ς ἀθρώπους. || Φρ. Γδούρια πῆγε (ἐπὶ φορέματος, ἀπερρακώθη).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ.

γδουριὰ ἡ, ἀμάρτ. ὀγδουριὰ Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιὰ.

Λεπτὴ ἔντριχος λωρίς δέρματος, ἣν χρησιμοποιοῦν οἱ ποιμένες διὰ τὴν ραφὴν τῶν ὑποδημάτων των.

γδουριάζω ἀμάρτ. γδουριάζου Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γδούρι.

Γδέρων 1, δ ἰδ.

γδούριασμα τό, Στερελλ. (Φθιώτ.).

Ἐκ τοῦ ρ. γδουριάζω.

Νόσος τῶν προβάτων προκαλοῦσα πληγὰς ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν.

γδούρτης ἐπίθ. Πελοπν. (Πυλ.) θηλ. γδούρτη Πελοπν (Μεσσ.) οὐδ. γδούρτι Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γδούρι καὶ γδάρτης κατὰ σύμφυρσιν.

1) Γυμνός, πτωχός Πελοπν. (Πυλ.) Τὸ θηλ. ὡς οὐσ.

α) Τὸ μετὰ τοῦ δέρματος τοῦ ζῴου συνεκδερόμενον κρέας Πελοπν. (Μεσσ.): *Βγήκε ἡ γδούρτη του 'ς τὸ τομάρι.* β) Τὸ ἄνευ μαλλίου τμήμα τῆς κοιλιακῆς χώρας τοῦ δέρματος τῶν ζῴων Πελοπν. (Μεσσ.) γ) Ἡ ἀπαλλαγεῖσα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοιχώματος κοιλία τῶν ζῴων Πελοπν. (Μεσσ.). Τὸ οὐδ., ὁ ἄξεστος Πελοπν. (Γαργαλ.): *Θὰ τὸ πιάσω 'γὼ τὸ γδούρτι νὰ δοῦ βγάλω τρίχα τρίχα τὰ γένια.*

γδυμα τό, Ἄνδρ. — Λεξ. Βάιγ. γδυσμα Κρήτ. ἔγδυσμαν Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γίδυσμα Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν, ἡ ἐκγύμνωσις Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. γδυμός, γδύση, γδύσιμο 1. 2) Τὸ ἀποβληθὲν δέριμα τοῦ ὄφεως ἢ τῆς κάμπης Ἄνδρ. — Λεξ. Βάιγ. 3) Τὰ λάφυρα Λεξ. Βάιγ.

γδυμός ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἔγδυμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω.

Γδυμα 1, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Eida* γδυμὸ εἴ' βού τὸν ἔχουν οἱ 'νναῖκες ἐπ' αὐτὴν Ἀθήνα! "Ολα δων εἶν' ἀπουπόξω, ράχες, χέρια. 'Σ τὸ γδυμὸ πὺν γδύθηκα ἦρθε μία παρῆα κ' ἐδύθηκα πάλι. || Φρ. Γδυμὸ τοῦ γδυμοῦ δὲν ἔχω (ἀργῶ νὰ ἐκδυθῶ, φορῶ πολλὰ ἐνδύματα καὶ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν χρονοτριβῶ). 2) Ἡ στέρησις, ἔλλειψις ἐνδυμάτων Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἰδὲ γδυμὸ τσαι κουρελιασμό πὺν τὸν εἶχαμε 'ς τὸ βόλεμο! Μύκ. Eida* γδυμός εἶν' εὐτός, δὲν ἔχει ροῦχο νὰ βάλῃ ἀπάνω τση! Ἀπύρανθ. Συνών. γύμνια.

γδύνω ἐγδύω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) ἐγδύνω Λεξ. Βάιγ. γδύνω κοιν. γδύνου βόρ. ιδιώμ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γδύν-νω Κύπρ. Κῶς (Χῶρ.) Σύμ. γδύν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γδύνω Καππ. (Σίλατ.) γδύν-νω Κύπρ. Κῶς

(Ἀντιμάχ. Καρδάμ.) γτύν-νω Κύπρ. Κῶς γλύν-νω Κάλυμν. γρύνου Καππ. (Σίλ.) χτύν-νω Κύπρ. Κῶς ἐγδύζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) γδύζω Καππ. (Ἀξ. Φάρασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) γδύζου Καππ. (Μισθ.) γιδύζω Καππ. (Ἀραβάν.) γιτύζω Καππ. (Σινασσ.) γδένω πολλαχ. γδένου ἑνιαχ. βόρ. ιδιώμ. γδυῶ Κεφαλλ. Ἀόρ. γρύστα Καππ. (Σίλ.) Μέσ. γδύνουμου Καππ. (Ἀξ. Φάρασ.) γρύνουμου Καππ. (Σίλ.) γδύζουμαι Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Φερτ.) γιδύζουμαι Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) ἐγδύσκομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἐγδύσκουμαι Πόντ. (Τραπ.) γδυέμαι Πελοπν. (Οἶν.) — Α.Μαρτζώκ., Γούμενος, 8 γδυῶμαι Κεφαλλ.

Τὸ Βυζαντ. γδύνω, δ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκδύω, παρ' δ καὶ ἐκδύνω. Ὁ τύπ. γδένω ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν, δι' δ ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 501. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. ἐγδύζω ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 276. Ὁ τύπ. ἐγδύνω καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἐκδύω, ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματά τινος, γυμνῶνω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): *Νὰ γδύσης τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦνε. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ γδυθῇς μπροστὰ 'ς τὸ γιατρὸ κοιν. Τοῦ γδύνου τώρα τοῦ π'δὶ, θὰ τ' ἀλλάξω Στερελλ. (Ἀχυρ.) "Εγδυσον τὸ παιδί καὶ βάλεν αὐτὸ νὰ κοιμᾶται Σταυρ. 'Σ σ' ἀβοῦτον τὸ κρύον 'κὶ φογᾶσαι κ' ἐγδύξεις τὸ μωρόν; Κοτύωρ. Αὐτὸς λοιπὸν ἐγδύστηδε, τῷ 'ἐν εἶχε-ν-δίποτι ἄρυνφά (ἄρυνφά=γεννητικὰ μόρια) Τῆλ. Ἀφοῦ γλύθητσε, τὸμ-μουνδ-δάρησεμ 'βὸ τ' ἀχαμνὰ (μουνδ-δάρησεμ=ἄρπαξε, ἀχαμνὰ=οἱ ὄρχεις) Κάλυμν. "Εγδυσα τοῦ π'δὶ νὰ τ' ἀλλάξω Στερελλ. (Αἰτωλ.) "Εγδυσε τὸ παιδί καὶ θὰ πο'δ'άση (θὰ πο'δ'άση=θὰ κρυολογήσῃ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γδύν-νει τὸ παιῖν-γιά νὰ τὸ λούσῃ Κῶς Ἀν ἔρτ' 'ς τοῦ σπίτ' δὸν βραθ, νὰ τοῦ γδύσης Μισθ. Ἐθ-θὰ τὴν ἡγδύση (δὲν θὰ τὴν γδύσῃ) Σύμ. Γδυώ-σουνε καὶ σοῦ κουβεδιάζω Κεφαλλ. Οἱ μάγισσες γδένουνται καὶ καβαλλᾶνε τ' ἀντὶ Πελοπν. (Μανιάκ.) || Παροιμ. Ξένα ροῦχα δύνεσαι, γρήγορα τὰ γδύνεσαι (ἐκ τῶν ξένων πραγμάτων οὐδὲν ὄφελος) Κρήτ. Τὰ μικρά μας τὰ ντυμένα, / τὰ τρανά μας τὰ γδυμένα (ἐπὶ τῶν ἐν τρυφῇ ἀνατρεφόμενων νέων, οἵτινες ἀνδρωθέντες περιπίπτουν εἰς πενίαν) I. Βενιζέλ., Παροιμ², 290, 81. Γνωμ. Ντύσου, γδύσου, συλλογίσου. φάε, πιέ, πέσε κοιμήσου (ἡ ζωὴ εἶναι κύκλος ἀλλεπαλλήλων καὶ μονοτόνων ἀπασχολήσεων) Κεφαλλ. || Ἀσμ. Χρουσὴ κανδήλα κρέμ-μεται 'ς τὴμ-μέσην δοῦ σπιθτιῶν σου τῶν μβλέπει σου τῶν χτύν-νεσαι τῶν π-πέφτεις μοναδὴ σου Κῶς.*

Σῆμ-μερα d-dὸ πουλ-λάτσιμ-μον ἐγδύστην-νὰ βουτ-τήση

Χριστέ, καὶ κάμε συν-νεφιὰν νὰ μῆμ-μελαχρινίση

Σύμ. Μεταφ. 1) Ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα ἀντικειμένου τινὸς ἢ τὰ ἀντικείμενα τὰ καλύπτοντα χώρον τινα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): *Ἐγδύσαν τὰ μινδέρτζια τσαι τὰ στρώματα γιὰ νὰ τὰ πλύν-νουνσι Κῶς. Δῶσε δῶσε, τό 'γδυσε τὸ σπίτ' Μύκ. Παντρεύτηκε καὶ τό 'γδυσε τὸ σπίτι της (ἔλαβεν ὡς προῖκα πάντα τὰ πράγματα τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας) Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.) Τό 'γδυσε τὸ σπίτι, βάτος δὲν ἀδένει (ἀδένει=ἐμπλέκεται) Πελοπν. (Κίτ.) "Ηγδυσέμ-μας ὁ γαμβρός' ὅσα εἶχαμεν τ' 'ἐν εἶχαμε, δώκαμέν δου τα Κῶς. Μὴ γδύνῃς τὰ σεδούκια σου, θαρρεῖς πῶς εἶναι εὐκολο νὰ ξανακάμῃς ροῦχα; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Γδύνω τὸ τυρὶ (ἀφαιρῶ τὸν τυρὸν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν ἐκ βούρλων καλαθίου) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐγδύθην ἡ κεφαλὴ του (ἔμεινε φαλακρὸς) αὐτόθ. Γδύνω τὸ σπίτι (ἀφαιρῶ τὰ καλύμματα τῶν ἐπίπλων καὶ τοὺς τάπητας ἐν ὧσι θέρους) Ἀθῆν. || Ποιήμ.*

Γιατί ποῦ νά βρῇ ἡ δύστυχη/περ'σσότερη ἡσυχιά,
για νά γδυθῇ τὰ κόκκαλα,/τὰ μέλη τ' ἀχαμνά;

Σολωμ., 189

Τῆς γῆς τῇ δόξᾳ τὴν ψευδῇ/μὲ τὴν πορφύρα γδύεται
καὶ μὲ τὸ μαῦρο σάβανο/ἄφθαρτη δόξα ντυέται
Μαρτζώκ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀποψιλῶ μέρος τι, ἀφαιρῶ τὰ
ἄλλα τῶν κλάδων, τὸν φλοιὸν τῶν καρπῶν Κῶς Πελοπν.
(Πάνιτσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸ γδύσανε τὸ βουνὸ οἱ κα-
ραραῖοι Πάνιτσ. Πάει οὐ λόγγους, γδύθ' κ' ἰλότιλα Αἰτωλ.
τοῦ χινόπουρου γδένουντι τὰ κλαράκια αὐτόθ. Κάθουνται
καὶ τῶν μύγδαλ-λιὰν τζαὶ γδύν-νον τὰ μύγδαλα Κῶς.
Μέσ., ἐπὶ τῆς κάμπης τοῦ μεταξοσκώληκος, ἀποβάλλω
ἐπιδερμίδα Ἄνδρ.: Ὑστερα ἀπὸ ἐφτὰ μέρες γδύνεται
μαμούνι. β) Ἐπὶ ὀρνίθων, ἀποβάλλω τὸ πτέρωμα Σίφν.:
Ἄμα εἶναι λοχοῦ γδύνεται ἡ ὄρνιθα. Καὶ νά μὴ κλωσσήσῃ,
θὰ γδυθῇ. 4) Ἀφαιρῶ, κλέπτω, λεηλατῶ, ληστεύω κοιν.
καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.):
Μπῆκαν κλέφτες τῇ νύχτᾳ κ' ἐγδυσαν τὸ μαγαζὶ - τὸ σπίτι -
τὴν ἐκκλησίᾳ - τὸ ταμεῖο. Τὸν ἐγδυσαν τῇ νύχτᾳ 'ς τὸ δρό-
μο καὶ δὲν τοῦ ἄφησαν φράγκο κοιν. Παίξανε 'ς τὰ χαρτιά
καὶ τὸν γδύσανε πολλὰ. Θὰ σὶ πγιάσ'ν' οἱ κλέφτες κὶ θὰ
σὶ γδύσ'μι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐβκέσαν 'ς τὴν στράταν
τοῦ κ' ἐγδυσάν τον' ὅτι εἶχεμ πάνω του ἐπῆραν τον οὔλα
Κύπρ. Γίδ'σαν το κλέφτες (τὸν ἐλῆστευσαν οἱ κλέπται) Ἀ-
ραβάν. Οἱ κλέφτοι ἐγδυσαν ἀτουνας (οἱ κλέπται τοὺς ἐλῆ-
στευσαν) Τραπ. Μὴν ἀφίνης ἀνοιχτὰ νά βοῦσι νά μᾶσε
γδύσουσι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐγδυσά δο, δὲ δοῦ ῥήκανε
μόνο 'ς τὸ σταμνὶ νερό Κρήτ. Ἐπιτρόποι νά σοῦ πετύχῃ!
Τῇ γδύσανε τὴν ἐκκλησίᾳ Πελοπν. (Πάνιτσ.) Αὐτὸς γδένει
καὶ τίς ἐκκλησιᾶς Πελοπν. (Τριφυλ.) Εἰς τῆς Πάτρας τὸ
σύνορο εἶχαν γδυμένους κάτι πρᾶματεντάδες Θ. Κολοκοτρ.,
Διήγ. συμβάντ. 2, 57. || Φρ. Τὸν ἐγδυσαν (τὸν ἐλῆστευσαν)
σύνηθ. || Ἄσμ.

Ὁ Δῆμος γδένει σπίτια, κλέφτες, πρόβατα,
βαρεῖ καὶ τὸν τσοπάνη πέντε μαχαιριᾶς
Πελοπν. (Ἀρκὰδ.)

Ἐγδύσανε τὰ Δολιανὰ, τὰ κάνανε βιράνι,
πῆραν ἄσπρα, πῆραν φλουριά, πῆραν μαργαριτάρια
(βιράνι=ἐρείπιον) Πελοπν.

Μὴ βάης κουρσάρος καὶ ζορβάς / νά γδύνῃς τὴ φτωχολογιά
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 5) Αἰσχροκερδῶ, πωλῶ τι
εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν κοιν.: Μὴν πᾶς 'ς αὐτὸ τὸ μαγαζὶ, θὰ
σὲ γδύσῃ. Πήγαμε καὶ φάγαμε σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ μᾶς ἔ-
γδυσαν κοιν. Ἐχει μαγαζὶ καὶ γδένει τὸν κόσμον Πελοπν.
(Τριφυλ.) Πβ. γδέρνω 3. β) Λαμβάνω παρά τινος μεῖζον
χρηματικὸν ποσὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ θεωρουμένου ὡς πρέποντος
νά πληρώσῃ σύνηθ.: Μήπως κερδίζομε τίποτα; μᾶς γδύνει ἡ
ἐφορία. Μὲ τοὺς φόρους μᾶς ἐγδυσαν.

γδυνωμός ὁ, Μύκ.

Ἐκ συμφύρ. τοῦ ρ. γδύνω καὶ τοῦ οὐσ. γδυμός.

Ἡ γυμνότης: Εἶδα γδυνωμός!

γδύση ἡ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. οὐσ. ἔκδυσις.

Ἡ ἀποβολὴ τῆς ἐπιδερμίδος τῆς κάμπης τοῦ μεταξο-
σκώληκος: Ἰσαμε τὴ βρώτῃ γδύση τὸ μαμούνι τὸ λένε τῆς
φραγῆς.

γδύσιμο τό, ἐγδύσιμον Πόντ. (Κερασ.) γδύσιμον Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. γδύσιμο κοιν. γδύ-
σ'μον βόρ. ἰδιώμ. γδύσιμο Κῶς.

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω.

1) Ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐνδυμάτων, ἡ γύμνωσις κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ντύσιμο, γδύσιμο, πάει ἡ μέρα. Βα-
ρεῖμαι τὸ ντύσιμο καὶ τὸ γδύσιμο. Μ' αὐτὸ τὸ γδύσιμο
ποὺ κάνεις μὲ τέτοιο κρού, θὰ πουντιάσῃς κοιν. Πολ-λὸ ποὺ
'ργεῖς 'ς τὸ γδύσιμο! Κῶς. Εἶδ' ἀργοπορία τοῦ γδυσιμάτου καὶ
τοῦ δυσιμάτου 'ν' εὐτή; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βάσανον εἶν'
αὐτὸ τὸν δύσ'μον κὶ τὸν γδύσ'μον κάθι βράδ' Τῆν. Συνών.
γύμνια, ξεγύμνωμα. Ἀντίθ. ντύσιμο. Μεταφ.
1) Ἡ ἀποφλοίωσις τῶν καρπῶν Κῶς: Τὸ γδύσιμο τῶν
ἀμυγδάλων-τοῦ σιταριοῦ. Συνών. ξεφλούδισμα. 2) Ἡ
ἀφαίρεσις πραγμάτων καὶ κυρίως ἡ διὰ τῆς βίας ἢ τῆς
κλοπῆς γινομένη σύνηθ.: Μπῆκαν τῇ νύχτᾳ 'ς τὸ σπίτι - 'ς
τὸ μαγαζὶ καὶ τοῦ ῥαμῶν σωστὸ γδύσιμο σύνηθ. Ὑστερ'
ἀπὸ τὸ γδύσιμο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μᾶς ῥάσαν, ἀναγκαστή-
καμε ν' ἀφήσωμε τὸ χωριὸ καὶ νά ῥθοῦμε 'ς τὴν Ἀθήνα
Ἀθῆν. Ἡκαφέ με καὶ τὸ γδύσιμο τοῦ μητάτου, μᾶς ἐπῆραν
ἓνα φκνᾶρι, δύο ἀξίνες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡρθε καὶ ἡ πα-
δρεμένη ἡ κόρη του γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ γδύσιμο τοῦ
σπιτιοῦ τους Πελοπν. (Πάνιτσ.) 3) Ἡ παρά τινος λῆψις
ποσοῦ μεῖζονος τοῦ δέοντος κοιν.: Μᾶς ἔκαμε γδύσιμο σω-
στὸ 'ς τὸ μαγαζὶ του κοιν. Λογαριασμός ἦταν αὐτὸς ἡ
γδύσιμο μὲ τὰ οὔλα του! Πελοπν. (Πάνιτσ.).

γδυτής ὁ, Γ.Βλαχογιάν., Μεγάλ. χρόν., 74 γδυτῆς
Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Πβ. καὶ τὸν παρὰ Βλάχ. τύπ. ἐγδυ-
τῆς, ὡς καὶ θηλ. ἐγδυτρά. Ὁ τύπ. γδυτῆς καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἄρπαξ, ὁ ληστής ἐνθ' ἄν.: Ἐέρω τί γδυτῆς καὶ βασα-
νιστῆς εἶσαι Γ.Βλαχογιάν., ἐνθ' ἄν.

γδυτός ἐπίθ. ἐγδυτός Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγδυτός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
ὀγδυτός Δ.Μαυροφρ., Δοκίμ., 339 γδυτός κοιν. καὶ Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) γδ'τός σύνηθ. βορ. ἰδιώμ. γδυστός Νίσυρ.
Πόντ. (Κοτύωρ.) Θηλ. ἐγδυτέσσα Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Τραπ.) ἐγδυτέσσα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
γδυτέσσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Ὁ τύπ. ἐγδυστός ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ
ἀορ. ἐγδυσα.

1) Ὁ γυμνός, ὁ οὐδεμίαν ἀμφίεσιν περὶ τὸ σῶμα ἔχων κοιν.
καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Κολυμπάει γδυτός. Κοιμήθηκε γδυτός. Τῇ βρῆκε γδυτῇ
'ς τὸ σπίτι. Τὸ παιδί εἶναι γδυτό κοιν. Τὸ παιδί ἐπέμ'νεν
ἐγδυτὸν Τραπ. Ἐγδυτέσσα κεῖται κὰ (γυμνὴ κατακλίνεται)
αὐτόθ. Εἶμι γδ'τός σ' λέον κὶ μὴν ἔρχισι Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Κ' μάμινα κὶ γδ'τῇ (κοιμόμουν καὶ γδυτῇ) Σκιάθ. Εἶμι γδ'τό
αὐτὸ τοῦ κ' νάβ' (δὲν ἔχει τρίχωμα αὐτὸ τὸ κουνάβι) Στερελλ.
(Ἀχυρ.) || Φρ.: Τὴν πῆρε γδυτῇ (ἄνευ προικός) πολλὰ. Τ'μ
πῆρε ντίπ γδ'τῇ (συνών. τῇ προηγουμένη. Συνών. φρ. Τὴν
πῆρε γυμνὴ καὶ ξεβράκωτη). Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐγδυ-
τός ἐπέμ'νεν (ἔχασε τὸ πᾶν) Ἱμερ. || Παροιμ.: Γλυκός ὁ ὕπνος
τὴν αὐγή, γδυτός ὁ κόλος τῇ λαμπρῇ (ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες
διὰ τὴν ὀκνηρίαν των εἶναι πτωχοὶ) Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν.
(Ἀράχ. Βραχν. Γορτυν. Κλειτορ. Κορινθ. Λάστ. Μάν.) Ἐμαθε
γδυτός καὶ ντρέπεται ντυμένος (ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦντος νά
κάμῃ χρῆσιν καλοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν, ἢ
τοῦ εἰθισμένου εἰς τὴν ἀθλιότητα) Αἰγίν. Πελοπν. (Κίτ. Κο-
ρινθ. Μάν.) κ.ἀ. Ἐμαθ' ὁ φτωχὸς γδυτός καὶ δρέπεται δυ-
μένος (συνών. τῇ προηγουμένη) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ὁ
γδυτός κὶ ὁ κουρελιάρης / πουθενὰ δὲν ἔχει χάρη (ἐπὶ τῆς
ἀνάγκης τῆς εὐπρεποῦς ἐμφάνισεως) Αἰγίν. 2) Μεταφ.,

